

3. Ο Θεός Πατέρας

Οι Χριστιανοί Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας Πιστεύουν . . .

Ο Αιώνιος Θεός ο Πατέρας είναι ο Δημιουργός, η Πηγή, ο Συντηρητής και ο Κυρίαρχος όλης της κτίσης. Είναι δίκαιος και άγιος, ελεήμων και φιλεύσπλαχνος, μακρόθυμος και πλούσιος σε σταθερή αγάπη και πιστότητα. Οι ιδιότητες και οι ικανότητες που εκδηλώνονται στον Υιό και στο Άγιο Πνεύμα, αποκαλύπτονται και στον Πατέρα. -

Βασικές Διδαχές, 3

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Ο ΘΕΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Η μεγάλη ημέρα της κρίσης αρχίζει. Οι πύρινοι θρόνοι με τους φλόγινους τροχούς τοποθετούνται. Ο Παλαιός των Ημερών παίρνει θέση. Μεγαλοπρεπής σε εμφάνιση, προεδρεύει στο δικαστήριο. Η επιβλητική παρουσία Του διεισδύει στην απέραντη αίθουσα ακρόασης. Ένα πλήθος μαρτύρων στέκεται ενώπιόν Του. Η δίκη ξεκινάει, τα βιβλία ανοίγονται και αρχίζει η εξέταση της ζωής των ανθρώπων. (Δαν. ζ'9,10).

Όλο το σύμπαν περίμενε αυτή τη στιγμή. Ο Θεός Πατέρας θα εφαρμόσει τη δικαιοσύνη Του κατά των ασεβών. Η απόφαση εκδίδεται: «Εδόθη η κρίσις εις του αγίους.» (Δαν. ζ'22). Χαρούμενες υμνωδίες και ευχαριστίες αντηχούν πέρα ως πέρα στον ουρανό. Ο χαρακτήρας του Θεού εκδηλώνεται σε όλη τη δόξα του και το θαυμαστό όνομά Του δικαιώνεται στο σύμπαν ολόκληρο.

Απόψεις για τον Πατέρα

Ο Θεός Πατέρας συχνά παρερμηνεύεται. Πολλοί γνωρίζουν για την αποστολή του Χριστού στη γη υπέρ της ανθρώπινης φυλής και το ρόλο του Αγίου Πνεύματος για το κάθε άτομο, αλλά ο Πατέρας τι κάνει για μας; Αντίθετα προς τον Υιό και το Άγιο Πνεύμα, τελείως αποσύρθηκε από τον κόσμο μας, ο απών Γαιοκτήμων, η αμετακίνητη Θεότητα;

Ή είναι, όπως πολλοί σκέπτονται γι'Αυτόν "ο Θεός της Παλαιάς Διαθήκης" - ένας Θεός εκδίκησης που Τον χαρακτηρίζει το ρητό «οφθαλμόν αντί οφθαλμού και οδόντα αντί οδόντος» (Ματθ. ε'38, Έξ. κα'24); Ένας απαιτητικός Θεός που αξιώνει τέλεια έργα - ειδάλως! Ένας Θεός που βρίσκεται σε τέλεια αντίθεση προς την περιγραφή ενός τρυφε-

3. Ο Θεός Πατέρας

ρού Θεού της Καινής Διαθήκης, που συνιστά να γυρίσουμε και το άλλο μάγουλο και να κάνουμε το δεύτερο μίλι (Ματθ. ε΄39-41);

Ο Θεός Πατέρας στην Παλαιά Διαθήκη

Η ενότητα της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης, και το κοινό σχέδιο λύτρωσης, αποκαλύπτονται από το γεγονός ότι είναι ο ίδιος Θεός που μιλάει και ενεργεί και στις δύο Διαθήκες για τη σωτηρία του λαού Του. «Ο Θεός αφού ελάλησε το πάλοι προς τους πατέρας ημών διά των προφητών πολλάκις και πολυτρόπως, εν ταις εσχάταις ταύταις ημέραις ελάλησε προς ημάς διά του Υιού, τον οποίον έθεσε κληρονόμον πάντων, δι΄ου έκαμε τους αιώνας.» (Εβρ. α΄1,2). Αν και η Παλαιά Διαθήκη αναφέρεται στα πρόσωπα της Θεότητας, δεν κάνει διάκριση μεταξύ Αυτών. Αλλά η Καινή Διαθήκη καθιστά σαφές ότι ο Χριστός, ο Θεός Υιός ήταν ο ενεργός παράγων στη Δημιουργία (Ιωάν. α΄1-3,14, Κολ. α΄16), και ότι ήταν ο Θεός που εξήγαγε τον Ισραήλ από την Αίγυπτο (Α΄Κορ. ι΄1-4, Έξ. γ΄14, Ιωάν. η΄58). Με αυτά που η Καινή Διαθήκη λέει για το ρόλο του Χριστού στη Δημιουργία και στην Έξοδο, υπαινίσσεται ότι και η Παλαιά Διαθήκη συχνά μας μεταφέρει την εικόνα του Θεού Πατέρα διαμέσου του Υιού. «Ο Θεός ήτο εν τω Χριστώ διαλλάσσω τον κόσμον προς εαυτόν.» (Β΄Κορ. ε΄19). Η Παλαιά Διαθήκη περιγράφει τον Πατέρα με τους ακόλουθους ορισμούς:

Θεός Οικτιρμών. Κανένας αμαρτωλός άνθρωπος δεν είδε ποτέ το Θεό (Έξ. λγ΄20). Δεν έχουμε καμιά φωτογραφία των χαρακτηριστικών Του. Ο Θεός επιδεικνύει το χαρακτήρα Του με τις προσηνείς πράξεις Του και με την περιγραφική εικόνα που έδωσε ο Ίδιος στο Μωυσή: «Κύριος, Κύριος ο Θεός, οικτίρμων και ελεήμων, μακρόθυμος, και πολυέλεος, και αληθινός, φυλάττων έλεος εις χιλιάδας, συγχωρών ανομίαν και παράβασιν και αμαρτίαν, και ουδόλως αθώνων τον ένοχον. Ανταποδίδων την ανομίαν των πατέρων επί τα τέκνα, και επί τα τέκνα των τέκνων, έως τρίτης

3. Ο Θεός Πατέρας

και τετάρτης γενεάς.» (Εξ. λδ'6,7, Εβρ. ι'26,27). Όμως οι οικτιρμοί δεν είναι τυφλή συγχώρηση αλλά οδηγείται από τις αρχές της δικαιοσύνης. Αυτοί που απορρίπτουν τους οικτιρμούς Του, θερίζουν την τιμωρία που επιφέρει η ασέβεια.

Στο Σινά ο Θεός εξέφρασε την επιθυμία Του να είναι φίλος του Ισραήλ, να είναι μαζί τους. Είπε στο Μωυσή: «Ας κάμωσιν εις εμέ αγιαστήριον διά να κατοικώ μεταξύ αυτών.» (Εξ. κε'8). Επειδή ήταν η επίγεια διαμονή του Θεού, αυτό το αγιαστήριο έγινε το επίκεντρο της θρησκευτικής πείρας του Ισραήλ.

Θεός Διαθήκης. Θέλοντας να καθιερώσει διαρκείς σχέσεις, ο Θεός έκανε επίσημη διαθήκη με άτομα όπως ο Νώε (Γέν. θ'1-17) και ο Αβραάμ (Γέν. ιβ'1-3,7, ιγ'14-17, ιε'1,5,6, ιζ'1-8, κβ'15-18. (Δείτε επίσης κεφάλαιο 7). Αυτές οι διαθήκες αποκαλύπτουν έναν προσωπικό, τρυφερό Θεό που ενδιαφέρεται σε ό,τι αφορά στο λαό Του. Στο Νώε έδωσε τη βεβαιότητα της τακτικής εναλλαγής των εποχών (Γέν. η'22) και ότι ποτέ δε θα έφερνε άλλον παγκόσμιο κατακλυσμό (Γέν. θ'11). Στον Αβραάμ υποσχέθηκε πολυάριθμους κληρονόμους (Γέν. ιε'5-7) και μια γη όπου θα κατοικούσαν αυτός και οι απόγονοί του (Γέν. ιε'18, ιζ'8).

Θεός Λυτρωτής. Ως Θεός της Εξόδου, με θαυμαστό τρόπο οδήγησε ένα έθνος σκλάβων στην ελευθερία. Αυτή η μεγάλη λυτρωτική πράξη είναι το φόντο για όλη την Παλαιά Διαθήκη και παράδειγμα του πάθους Του να είναι ο Λυτρωτής μας. Ο Θεός δεν είναι ένα αποστασιοποιημένο, αποκομμένο αδιάφορο πρόσωπο, αλλά Ένας που έντονα εμπλέκεται σε ό,τι μας αφορά.

Οι ψαλμοί ειδικά είναι εμπνευσμένοι από το βάθος του τρυφερού ενδιαφέροντος του Θεού. «Όταν θεωρώ τους ουρανοί σου, το έργο των δακτύλων σου, την σελήνην και τους αστέρας, τα οποία συ εθεμελίωσας, τί είναι ο άνθρωπος ώστε να ενθυμήσαι αυτόν; ή ο υιός του ανθρώπου ώστε να επισκέπτησαι αυτόν;» (Ψαλμ. η'3,4). «Θέλω σε α-

3. Ο Θεός Πατέρας

γαπά, Κύριε, η ισχύς μου. Ο Κύριος είναι πέτρα μου, και φρούριόν μου, και ελευθερωτής μου. Θεός μου, βράχος μου, επ'αυτόν θέλω ελπίζει. Η ασπίς μου και το κέρας της σωτηρίας μου, υψηλός πύργος μου.» (Ψαλμ. ιη'1,2). «Διότι δεν εξουδένωσε και δεν απεστράφη τη θλίψιν του τεθλιμμένου.» (Ψαλμ. κβ'24).

Θεός Καταφυγής. Ο Δαβίδ είδε το Θεό ως Αυτόν στον οποίο μπορούμε να βρούμε καταφύγιο - όπως οι έξι πόλεις καταφυγίου των Ισραηλιτών, οι οποίες παρείχαν άσυλο στους φυγάδες που ήταν αθώοι. Το επαναλαμβανόμενο θέμα των ψαλμών για την καταφυγή περιγράφει και το Χριστό και τον Πατέρα. Η Θεότητα ήταν καταφύγιο. «Διότι εν ημέρα συμφοράς θέλει με κρύψει εν τη σκηνή αυτού, θέλει με κρύψει εν τω αποκρύφω της σκηνής αυτού. Θέλει με υψώσει επί βράχον.» (Ψάλμ. κζ'5). «Ο Θεός είναι καταφυγή ημών και δύναιμις, βοήθεια ετοιμοτάτη εν ταις θλίψεσι.» (Ψαλμ. μς'1). «Καθώς η Ιερουσαλήμ κυκλώνεται από ορέων, ούτως ο Κύριος κυκλώνει τον λαόν αυτού, από του νυν και έως του αιώνος.» (Ψαλμ. ρκε'2).

Ο ψαλμωδός εκφράζει τη μεγάλη λαχτάρα του για το Θεό: «Καθώς επιποθεί η έλαφος τους ρύκακας των υδάτων, ούτως η ψυχή μου σε επιποθεί, Θεέ. Διψά η ψυχή μου τον Θεόν, τον Θεόν τον ζώντα.» (Ψαλμ. μβ'1,2). Από πείρα ο Δαβίδ μαρτυρεί: «Επίρριψον επί τον Κύριον το φορτίον σου και αυτός θέλει σε ανακουφίσει. Δεν θέλει ποτέ συγχωρήσει να σαλευθή ο δίκαιος.» (Ψαλμ. νε'22). «Ελπίζετε επ'αυτόν εν παντί καιρώ. Ανοίγετε, λαοί, ενώπιον αυτού τας καρδίας σας. Ο Θεός είναι καταφύγιον εις ημάς.» (Ψαλμ. ξβ'8). «Συ, Κύριε, είσαι Θεός οικτιρμών, και ελεήμων, μακρόθυμος, και πολυέλεος, και αληθινός.» (Ψαλμ. πς'15).

Θεός συγχώρησης. Μετά τις αμαρτίες του - μοιχεία και φόνο, ο Δαβίδ ικέτευσε με θερμη: «Ελέησόν με, ω Θεέ, κατά το έλεός σου, κατά το πλήθος των οικτιρμών σου εξάλειψον τα ανομήματά μου.» «Μη με απορρίψης από του προ-

3. Ο Θεός Πατέρας

σώπου σου, και το πνεύμα το άγιόν σου μη αφαιρέσης απ'εμού.» (Ψαλμ. να΄1,11). Παρηγορήθηκε με τη βεβαιότητα ότι ο Θεός είναι πολυέλεος. «Διότι όσον είναι το ύψος του ουρανού υπεράνω της γης, τόσον μέγα είναι το έλεος αυτού προς τους φοβουμένους αυτόν. Όσον απέχει η ανατολή από της δύσεως, τόσον απεμάκρυνεν αφ'ημών τας ανομίας ημών. Καθώς σπλαχνίζεται ο πατήρ τα τέκνα, ούτως ο Κύριος σπλαχνίζεται τους φοβουμένους αυτόν. Διότι αυτός γνωρίζει την πλάσιν ημών, ενθυμείται ότι είμεθα χώμα.» (Ψαλμ. ργ΄11-14).

Θεός Αγαθοσύνης. Για το Θεό διαβάζουμε: «Τον ποιούντα κρίσιν εις τους αδικουμένους, τον δίδοντα τροφήν εις τους πεινώντας. Ο Κύριος ελευθερώνει τους δεσμίους, ο Κύριος ανοίγει τους οφθαλμούς των τυφλών, ο Κύριος ανορθοί τους κεκυρτωμένους, ο Κύριος αγαπά τους δικαίους, ο Κύριος διαφυλάττει τους ξένους, υπερασπίζεται τον ορφανόν και την χήραν.» (Ψαλμ. ρμς΄7-9). Τι μεγαλειώδη εικόνα του Θεού μας προσφέρουν οι Ψαλμοί!

Θεός Πιστότητας. Παρά τη μεγαλοσύνη του Θεού, ο Ισραήλ απομακρύνθηκε από Αυτόν πολλές φορές (Λευιτ. κς΄, Δευτ. κη΄). Ο Θεός απεικονίζεται στοργικός προς τον Ισραήλ όπως ο άνδρας αγαπάει τη γυναίκα του. Το βιβλίο του Ωσηέ απεικονίζει έντονα την πιστότητα του Θεού απέναντι στην κατάφωρη απιστία και απόρριψη. Η συνεχιζόμενη συγχώρηση του Θεού αποκαλύπτει το χαρακτήρα Του της ανεπιφύλακτης αγάπης.

Αν και ο Θεός επέτρεψε στο λαό Ισραήλ να γνωρίσει τις συμφορές ως αποτέλεσμα της απιστίας τους - σε μια προσπάθεια να διορθώσει τη διαγωγή τους - τους περιέβαλε όμως με το έλεός Του. Τους βεβαίωσε: «Συ είσαι ο δούλος μου, εγώ σε έκλεξα και δεν θέλω σε απορρίψει. Μη φοβού, διότι εγώ είμαι μετά σου. Μη τρόμαζε διότι εγώ είμαι ο Θεός σου. Σε ενίσχυσα, μάλιστα σε εβοήθησα, μάλιστα σε υπερασπίστην διά της δεξιάς της δικαιοσύνης μου.» (Ησ.

3. Ο Θεός Πατέρας

μα΄9,10). Παρά την απιστία τους, Αυτός τρυφερά υποσχέθηκε: «Εάν δε ομολογήσωσι την ανομίαν αυτών και την ανομίαν των πατέρων αυτών διά την παράβασιν αυτών την οποίαν παρέβησαν εναντίον μου . . . εάν τότε ταπεινωθή η καρδιά αυτών η απερίτμητος, και δεχθώσι τότε την τιμωρίαν της ανομίας αυτών, τότε θέλω ενθυμηθή την διαθήκην μου την προς τον Ιακώβ . . . την προς τον Ισαάκ . . . την προς τον Αβραάμ.» (Λευιτ. κς΄40-42, Ιερ. γ΄12).

Ο Θεός υπενθυμίζει στο λαό Του τη λυτρωτική στάση Του: «Ισραήλ, δεν θέλεις λησμονηθή υπ’εμού. Εξήλειψα ως πυκνήν ομίχλην τας παραβάσεις σου, και ως νέφος τας αμαρτίας σου. Επιστρεψον προς εμέ, διότι εγώ σε ελύτρωσα.» (Ησ. μδ΄21,22). Καθόλου παράξενο που λέει: «Εις εμέ εμβλέψατε και σώθητε, πάντα τα πέρατα της γης, διότι εγώ είμαι ο Θεός και δεν υπάρχει άλλος.» (Ησ. με΄22).

Θεός Σωτηρίας και Εκδίκησης. Η περιγραφή του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη ως Θεός εκδίκησης πρέπει να κατανοηθεί από τα συμφραζόμενα της καταστροφής του πιστού λαού Του από τους ασεβείς. Με την έκφραση «η ημέρα του Κυρίου» οι προφήτες αποκαλύπτουν τις ενέργειες του Θεού υπέρ του λαού Του στα τέλη των αιώνων. Αυτή είναι μια ημέρα σωτηρίας για το λαό Του αλλά και μια ημέρα εκδίκησης για τους εχθρούς του λαού Του οι οποίοι θα καταστραφούν. «Είπατε προς τους πεφοβημένους την καρδίαν, Ισχύσατε, μη φοβείσθε, Ιδού ο Θεός σας θέλει ελθεί και θέλει σας σώσει.» (Ησ. λε΄4).

Πατέρας Θεός. Απευθυνόμενος στον Ισραήλ, ο Μωυσής αναφέρεται στο Θεό ως τον Πατέρα τους ο οποίος τους λύτρωσε: «Δεν είναι αυτός ο πατήρ σου όστις σε εξηγόρασε;» (Δευτ. λβ΄6). Διαμέσου της λύτρωσης ο Θεός υιοθέτησε τον Ισραήλ ως παιδί Του. Ο Ησαΐας έγραψε: «Κύριε, συ είσαι ο Πατήρ ημών.» (Ησ. ξδ΄8, ξγ΄16). Μέσω του Μαλαχία ο Θεός βεβαιώνει: «Εγώ είμαι πατήρ.» (Μαλ. α΄6). Και αλλού ο Μαλαχίας αναφέρει την πατρότητα του Θεού στο ρόλο Του ως

3. Ο Θεός Πατέρας

Δημιουργού: «Δεν είναι εἰς πατήρ πάντων ἡμῶν; Δεν ἔπλασεν ἡμᾶς εἰς Θεός;» (Μαλ. β΄10). Ο Θεός εἶναι ὁ Πατέρας μας καί με τὴ δημιουργία καί με τὴ λύτρωση. Τὴ ἔνδοξη ἀλήθεια!

Ο Θεός Πατέρας στὴν Καινὴ Διαθήκη

Ὁ Θεός τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης δε διαφέρει ἀπὸ τὸ Θεὸ τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ὁ Θεός Πατέρας ἀποκαλύπτεται ὡς ἡ ἀρχὴ τῶν πάντων, ὁ Πατέρας τῶν ἀληθινῶν πιστῶν, καί με μὴ μοναδικὴ ἔννοια ὁ Πατέρας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Πατέρας ὅλης τῆς Δημιουργίας. Ὁ Παῦλος προσδιορίζει τὴν ταυτότητα τοῦ Πατέρα, ξεχωρίζοντάς Τον ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ Χριστό: «Εἶναι εἰς Θεός ὁ Πατήρ, ἐξ οὗ τὰ πάντα . . . καί εἰς Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, δι' οὗ τὰ πάντα καί ἡμεῖς δι' αὐτοῦ.» (Α΄ Κορ. ἡ΄6, Εβρ. ιβ΄9, Ιωάν. α΄17). Ἐπίσης μαρτυρεῖ: «Κάμπτω τὰ γόνατά μου πρὸς τὸν Πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐκ τοῦ οὐοίου πάσα πατριὰ ἐν οὐρανοῖς καί ἐπὶ γῆς ὀνομάζεται.» (Εφεσ. γ΄14,15).

Ὁ Πατέρας ὅλων τῶν Πιστῶν. Στὴν ἐποχὴ τῆς Καινῆς Διαθήκης αὐτὴ ἡ πνευματικὴ σχέση πατέρας-παιδί ὑπάρχει ὄχι μόνον μετὰξὺ Θεοῦ καί τοῦ ἔθνους τοῦ Ἰσραὴλ ἀλλὰ μετὰξὺ Θεοῦ καί κάθε πιστοῦ ἀτόμου. Ὁ Ἰησοῦς προμηθεύει τὴς κατευθυντήριες γραμμὲς γιὰ τὴ σχέση αὐτὴ (Ματθ. ε΄45, ς΄6-15), ἡ ὁποία στηρίζεται στὴν ἀποδοχὴ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸν πιστό. (Ιωάν. α΄12,13).

Με τὴ λύτρωση ποὺ ἔχει ἐκπονήσει ὁ Χριστός, οἱ πιστοὶ υιοθετοῦνται ὡς παιδιὰ τοῦ Θεοῦ. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα διευκολύνει αὐτὴ τὴ σχέση. Ὁ Χριστός ἦρθε «διὰ νὰ εξαγοράσῃ τοὺς ὑπὸ νόμον, διὰ νὰ λάβωμεν τὴν υιοθεσίαν. Καί ἐπειδὴ εἴσθε υιοί, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεός τὸ Πνεῦμα τοῦ Υιοῦ αὐτοῦ εἰς τὰς καρδίας σας, τὸ ὁποῖον κράζει, Ἀββὰ ὁ Πατήρ.» (Γαλ. δ΄5,6, Ρωμ. ἡ΄15,16).

3. Ο Θεός Πατέρας

Ο Ιησούς Αποκαλύπτει τον Πατέρα. Ο Ιησούς, ο Θεός Υιός, εξασφάλισε την πιο εμβριθή εικόνα του Θεού Πατέρα όταν ο Ίδιος, ως η αποκάλυψη του Θεού, ήρθε με ανθρωπινή σάρκα (Ιωάν. α΄1,14). Ο Ιωάννης δηλώνει: «Ουδείς είδε ποτέ τον Θεόν. Ο Μονογενής Υιός . . . εκείνος εμφανέ-ρωσεν αυτόν.» (Ιωάν. α΄18). Ο Ιησούς είπε: «Κατέβην εκ του ουρανού.» (Ιωάν. ζ΄38). «Όστις είδεν εμέ, είδε τον Πατέρα.» (Ιωάν. ιδ΄9). Το να γνωρίσουμε τον Ιησού είναι να γνωρίσουμε τον Πατέρα.

Η προς Εβραίους Επιστολή υπογραμμίζει τη σπουδαιότητα αυτής της προσωπικής αποκάλυψης: «Ο Θεός αφού ελάλησε το πάλαι προς τους πατέρας ημών διά των προφητών πολλάκις και πολυτρόπως, εν ταις εσχάταις ταύταις ημέραις ελάλησε προς ημάς διά του Υιού, τον οποίον έθεσε κληρονόμον πάντων, δι΄ου έκαμε και τους αιώνας, όστις ων απαύγασμα της δόξης και χαρακτήρ της υποστάσεως αυτού.» (Εβρ. α΄1-3).

1. Θεός που δίνει. Ο Ιησούς αποκάλυψε τον Πατέρα Του ως Θεόν δίδοντα. Είδαμε ότι έδωσε στη Δημιουργία, στη Βηθλεέμ, στο Γολγοθά.

Στη δημιουργία ο Πατέρας και ο Υιός συνεργάσθηκαν. Ο Θεός μάς έδωσε ζωή αν και γνώριζε ότι κάνοντας αυτό θα οδηγούσε τον Υιό Του στο θάνατο

Στη Βηθλεέμ έδωσε τον εαυτό Του δίνοντας τον Υιό Του. Τι πόνο δοκίμασε ο Πατέρας όταν ο Υιός Του εισήλθε στο μολυσμένο πλανήτη! Φαντασθείτε τα αισθήματα του Πατέρα καθώς είδε τον Υιό Του να ανταλλάσσει την αγάπη και τη λατρεία των αγγέλων με το μίσος των αμαρτωλών, τη δόξα και τη μακαριότητα του ουρανού με το μονοπάτι του θανάτου!

Αλλά ο Γολγοθάς είναι που μας δίνει τη βαθύτερη ενόραση του Πατέρα. Ο Πατέρας, θεϊκή ύπαρξη, πόνεσε που χωρίσθηκε από τον Υιό Του - στη ζωή και στο θάνατο - εντονότερα από οποιαδήποτε ανθρωπινή ύπαρξη. Και υπέφερε με το Χριστό στο ίδιο μέτρο. Ποια μεγαλύτερη μαρτυρία για τον Πατέρα μπορεί να δοθεί! Ο σταυρός αποκαλύ-

3. Ο Θεός Πατέρας

ππει - όσο τίποτε άλλο δεν μπορεί να το κάνει - την αλήθεια για τον Πατέρα.

2. Θεός αγάπης. Το ευνοούμενο θέμα του Ιησού ήταν η τρυφερότητα και η άφθονη αγάπη του Θεού. Ο Ίδιος είπε: «Αγαπάτε τους εχθρούς σας, ευλογείτε εκείνους οίτινες σας καταρώνται, ευεργετείτε εκείνους οίτινες σας μισούσι, και προσεύχεσθε υπέρ εκείνων οίτινες σας βλάπτουσι και σας κατατρέχουσι. Διά να γείνητε υιοί του Πατρός σας του εν τοις ουρανοίς, διότι αυτός ανατέλλει τον ήλιον αυτού επί πονηρούς και αγαθούς, και βρέχει επί δικαίους και αδικούς.» (Ματθ. ε΄44,45). «Και θέλει είσθαι ο μισθός σας πολύς, και θέλετε είσθαι υιοί του Υψίστου. Διότι αυτός είναι αγαθός προς τους αχαρίστους και κακούς. Γίνεσθε λοιπόν οικτίρμονες, καθώς και ο Πατήρ σας είναι οικτίρμων.» (Λουκά ζ΄35,36).

Σκύβοντας και πλένοντας τα πόδια του προδότη Του (Ιωάν. ιγ΄5,10-14), ο Ιησούς αποκάλυψε την τρυφερή φύση του Πατέρα. Όταν βλέπουμε τον Ιησού να τρέφει τους πεινασμένους (Μάρκ ζ΄39-44, η΄1-9), να θεραπεύει τον κωφό (Μάρκ. θ΄17-29), να λύνει τη γλώσσα του μογιγάλου (Μάρκ. ζ΄32-37), να ανοίγει τα μάτια του τυφλού (Μάρκ. η΄22-26), να κάνει τον παράλυτο να ορθοποδήσει (Λουκά ε΄18-26), να θεραπεύει τους λεπρούς (Λουκά ε΄12,13) να ανασταίνει νεκρούς (Μάρκ. ε΄35-43, Ιωάν. ια΄1-45) να συγχωρεί αμαρτωλούς (Ιωάν. η΄3-11), να εκβάλλει δαιμόνια (Ματθ. ιε΄22-28, ιζ΄14-21), βλέπουμε τον Πατέρα να αναμιγνύεται με τους ανθρώπους, δίνοντάς τους ζωή, ελευθερώνοντάς τους, δίδοντάς τους ελπίδα, δείχνοντάς τους μια μέλλουσα αποκαταστημένη και νέα γη. Ο Χριστός ήξερε ότι η αποκαλυμμένη πολύτιμη αγάπη του Πατέρα, ήταν το κλειδί για να φέρει τους ανθρώπους σε μετάνοια. (Ρωμ. β΄4).

Τρεις από τις παραβολές του Χριστού περιγράφουν την αγάπη του Θεού για τη χαμένη ανθρωπότητα (Λουκά ιε΄). Η παραβολή του χαμένου προβάτου διδάσκει ότι η σωτηρία έρχεται με την πρωτοβουλία του Θεού, και όχι ότι εμείς Τον αναζητήσαμε. Όπως ο βοσκός αγαπάει το πρόβατό του και

3. Ο Θεός Πατέρας

βάζει σε κίνδυνο τη ζωή του όταν ένα έχει χαθεί, έτσι σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό ο Θεός εκδηλώνει τη γεμάτη λαχτάρα αγάπη Του για κάθε χαμένο άτομο.

Αυτή η παραβολή έχει και μια σημασία για τον κόσμο στο σύνολο - το χαμένο πρόβατο αντιπροσωπεύει τον επαναστατημένο κόσμο μας, που είναι μια μονάδα στο απέραντο σύμπαν του Θεού. Το δαπανηρό δώρο του Υιού Του να επαναφέρει τον πλανήτη μας στη στάνη δείχνει ότι ο αμαρτωλός κόσμος μας είναι τόσο πολύτιμος όσο και όλη η υπόλοιπη δημιουργία Του.

Η παραβολή της χαμένης δραχμής δίνει έμφαση στην απέραντη αξία που ο Θεός δίνει για μας τους αμαρτωλούς. Και η παραβολή του ασώτου υιού δείχνει την άμετρη αγάπη του Πατέρα, ο οποίος καλωσορίζει στο σπίτι τα μετανοημένα παιδιά Του. Αν υπάρχει χαρά στον ουρανό για έναν αμαρτωλό μετανοούντα (Λουκά ιε´7), φαντασθείτε τη χαρά του σύμπαντος κατά τη δεύτερη έλευση του Κυρίου μας.

Η Καινή Διαθήκη κάνει σαφές τη στενή συμμετοχή του Πατέρα στην επιστροφή του Υιού Του. Κατά τη Δευτέρα Παρουσία οι ασεβείς κράζουν προς τα όρη και τις πέτρες: «Πέσετε εφ'ημάς και κρύψατε ημάς από προσώπου του καθημένου επί του θρόνου, και από της οργής του Αρνίου.» (Αποκ. ζ´16). Ο Ιησούς είπε: «Διότι μέλλει ο Υιός του ανθρώπου να έλθῃ εν τη δόξη του Πατρός αυτού μετά των αγγέλων αυτού» (Ματθ. ις´27), και «θέλετε ιδεί τον Υιόν του ανθρώπου καθήμενον εκ δεξιών της δυνάμεως, και ερχόμενον επί των νεφελών του ουρανού». (Ματθ. κς´64).

Με μια καρδιά όλο λαχτάρα, ο Πατέρας προσβλέπει στη Δευτέρα Παρουσία, όταν οι λυτρωμένοι θα φερθούν τελικά στην αιώνια κατοικία τους. Το ότι «τον Υιόν αυτού τον μονογενή απέστειλεν ο Θεός εις τον κόσμον, διά να ζήσωμεν δι'αυτού» (Αΐωάν. δ´9), δε θα έχει γίνει μάταια. Μόνο μια ανεξιχνίαστη, ανιδιοτελής αγάπη εξηγεί πως αν και εμείς ήμασταν εχθροί, «εφιλιώθημεν με τον Θεόν δια του θανάτου του Υιού αυτού». (Ρωμ. ε´10). Πώς μπορούμε να α-

3. Ο Θεός Πατέρας

πορρίψουμε μια τέτοια αγάπη και να μην Τον αναγνωρίσουμε ως Πατέρα μας;